

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 120. Ἐξά-
μνη δραχ. 65. Τρίμνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 27 Ἀπριλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

[ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΔΙΗΓΗΣΗ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΟΣΧΟΥ, 5^{ου}-7^{ου} αἰῶνος]

Χαρίζεται σὸν ἀγαπητό μου συνάδελφο
κ. Δ. Μανταξή, πού μου τὸ ὑπέδειξε

Ἐνα μίλι μακρὰ ἀπὸ τὸν ἱερὸ
ποταμὸ Ἰορδάνη βρίσκεται τὸ Μονα-
στήρι τοῦ ἁγίου Ἀββᾶ Γερασίμου.
Κάποτε, πού πέρασα ἀποκεῖ, μοῦ
διηγήθηκαν οἱ Πατέρες τὴν ἐπόμενη
ἱστορία γιὰ τὸν Ἅγιο.

Καθὼς περπατοῦσε ὁ Ἅγιος μιά
φορὰ διπλὰ σὸν ἱερὸ Ἰορδάνη, συ-
ναπαντήθηκε μ' ἕνα λιοντάρι πού
βογοῦσε δυνατὰ, γιὰ τὸ πονοῦσε
τὸ πόδι. Ἐνα καλάμι δηλαδὴ τοῦ
εἶχε μπηχτῇ σὸ πόδι, ὥστε τοῦ
πρίστηκε καὶ γέμισε ἀπὸ πόνο.

Σὰν τὸ εἶδε ὁ Γέροντας, ὁ ἅγιος
Ἀββᾶς Γεράσιμος, καὶ τὸ ἐπλησίασε,
ἐκεῖνο τοῦ ἔδειχνε τὸ πληγωμένο
πόδι του, σὰν νὰ ἔκλαιε καὶ νὰ τὸν
ἐκέτευε νὰ τοῦ τὸ γιατρέψῃ. Στὴν
ἀνάγκη αὐτῇ τοῦ λιονταριοῦ, γονά-
τισε ὁ Γέροντας, πήρε σὰ χεῖρα του
τὸ πονεμένο πόδι, τὸ ξεσκάλισε καὶ
τοῦβγαλε τὸ καλάμι καὶ σὰν ἐκαθά-
ρισε τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔδεσε μ' ἕνα
πανί, ἄφησε τὸ ζῶο γιὰ νὰ φύγῃ.
Ἐκεῖνο ὅμως σὰν ἀνακουφίστηκε,
δὲν παράτησε τὸ Γέροντα, παρὰ σὰν
κανένας πιστὸς ὑποταχτικὸς τὸν ἀ-
κολουθοῦσε παντοῦ μὲ μιά ἄξιοθαύ-
μαστη εὐγνωμοσύνη. Κι' ἔτσι ὁ Γέ-
ροντας τὸ τάϊζε μὲ ψωμί καὶ βρεχτο-
κούκκια.

Στὸ Μοναστήρι βρισκόταν ἕνας
γαῖδαράκος γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ
νεροῦ ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ἰορδάνη, πού
ἕνα μίλι, εἶπαμε, ἀπέχει. Παράδιναν
λοιπὸν οἱ Γέροντες τοῦ Μοναστηριοῦ

τὸ γαῖδαράκο στὸ λιοντάρι νὰ τὸν
φυλάγῃ, ὅταν ἔβροσκε στὴν ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ. Κάποτε ὅμως ξεμάκρυνε ὁ
γαῖδαράκος ἀπὸ τὸ λιοντάρι. Καὶ νὰ
ἐκείνη τὴν ὥρα καμηλιέρηδες, πού
ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀραβία, περνοῦ-
σαν ἀποκεῖ καὶ σὰν βρῆκαν τὸν γαῖ-
δουράκο, τὸν ἐπῆραν μαζί τους.

Τότε τὸ λιοντάρι, σὰν ἔχασε τὸ
σύντροφό του, γύρισε στὸ Μοναστήρι
κατσουφιασμένο καὶ θλιμμένο. Κι' ὁ

Ἀββᾶς Γεράσιμος ἐνόμισε πὼς τὸ
λιοντάρι ἔφαγε τὸ γαῖδαράκο καὶ τοῦ
λέει: «Ποῦ εἶναι ὁ γαῖδαράκος;»
Κι' ἐκεῖνο σὰν ἄνθρωπος στεκόταν
σιωπηλὸ καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.
Τοῦ ξαναλέει ὁ Ἀββᾶς: «Ἐφαγες τὸ
γαῖδαράκο; Δόξα ἄς ἔχῃ ὁ Θεός!
Ὅ,τι δουλειὰ ὅμως ἔκανε ὁ γαῖδα-
ράκος, τώρα θὰ τὴν κάνῃς ἐσύ».

Κι' ἔτσι σαμαρωμένο ἀπὸ τότε τὸ
λιοντάρι, σύμφωνα μὲ τὴν προσταγὴ
τοῦ Γέροντα, ἐκουβαλοῦσε, φορτωμέ-
νο μὲ τέσσερα πιθάρια, νερὸ ἀπὸ τὸν
ποταμὸ, τὸν ἱερὸ Ἰορδάνη.

Κάποια μέρα ὅμως ἦρθε στὸ Μ.



Πιάσχα στὸ χωριό.

Στίχοι τοῦ Παπαῖλ

ναστήρι ένας στρατιώτης, που τόχε τάμα να προσκυνήσει. Είδε το λιοντάρι να είναι φορτωμένο και σαν έμαθε την αιλία, το σπλαχνίστηκε. Έδωσε τότε κι έδωσε στους Γέροντες χρήματα, για να αγοράσουν γάϊδαρο για τη μεταφορά του νερού κι έτσι ν' απαλλαγεί το λιοντάρι απ' αυτή τη δουλειά.

Κάμποσον καιρό ύστερα απ' αυτό, διάβαινε από κείνα τα μέρη ο καμηλιέρης, που είχε κλέψει το γαϊδαράκο πηγαίνοντας στην Άγία Πόλη, την Ιερουσαλήμ να πουλήση σιτάρι. Μαζί του είχε και το γαϊδαράκο, που σαν πέρασε τον ιερό ποταμό, τον Ιορδάνη, συναπαντήθηκε με το λιοντάρι. Τότε, σαν το είδε ο γαϊδαράκος, έτρεξε κοντά του. Τον γνωρίζει και το λιοντάρι και τρέχει κι αυτό κοντά του και το πιάνει με τα δόντια του το χαλινάρι, όπως ήτανε μαθημένο από την άλλη φορά, και τον σέρνει με τρεις καμήλες από πίσω και, μουγκρίζοντας από τη χαρά του, γιατί βρήκε το γάϊδαρο που τον είχε χάσει, τον πάει προς το Γέροντα. (Γιατί εκείνος είχε πει πως το λιοντάρι έφαγε το γαϊδαράκο). Τότε κατάλαβε ο Γέροντας ότι άδικα είχε κακολογήσει το λιοντάρι και το όνόμασε Ιορδάνη. Από τότε πέντε χρόνια έζησε το λιοντάρι με το Γέροντα στο Μοναστήρι χωρίς ποτέ του να ξεμακρύνει από κοντά του.

Όταν ταξίδεψε ο Άββας Γεράσιμος για τον άλλον κόσμο και τον έθαψαν οι Πατέρες του Μοναστηριού, θέλημα Θεού ήτανε να μη βρεθεί το λιοντάρι εκεί. Ήρθε κάποτε λοιπόν το λιοντάρι και έζητοσε το Γέροντα. Τότε του λέει το Ιορδάνη, το λιονταριού, ο ύποταχτικός του Γέροντα κι ο Άββας Σαββάτιος: «Ο Γέροντάς μας πήγε στον Κύριο και μās άφησε ορφανούς. Μη τον ζητάς, μόνο έλα να φας». Το λιοντάρι όμως δεν ήθελε να φάη, παρά γύριζε άδίκκοπα τα μάτια έδω κι εκεί, για να ιδη το Γέροντα, βογγώντας δυνατά, και δεν μπορούσε να βастάξει τον χωρισμό.

Ο Άββας Σαββάτιος κι οι άλλοι οι Πατέρες του χάιδευαν τα νώτα και του έλεγαν: «Έφυγε και πήγε ο Γέροντας στον Κύριο και μās άφησεν έμας». Μα β, τι κι αν του έλεγαν, δε μπορούσαν να του πάψουν τους βόγγους και τα θρηνήματα. Ίσα ίσα, όσο θαρρούσανε πως με τα λόγια θα του γλυκάνουνε τη θλίψη και θα το κάνουν ν' αλλάξει γνώμη, τόσο πιο πολύ έκλεινο βογγούσε κι έσκουζε, έμεγάλωνε το θρήνο και με τα βογγητά του, το πρόσωπό του και τα μά-

τια του εφάνερωνε τη λύπη που είχε, σά δεν έβλεπε το Γέροντα.

Τότε του λέει ο Άββας Σαββάτιος: «Έλα μαζί μου, σά δε μās πιστεύεις, για να σου δείξω που κείται νεκρός ο Γέροντάς μας». Παίρνει λοιπόν το λιοντάρι και το πάει εκεί που τον είχανε θάψει, μισό μίλι κάπου παραπέρα από την Έκκλησιά. Στάθηκε τότε ο Άββας Σαββάτιος άπάνω από τον τάφο του Άββα Γεράσιμου και μιλεί το λιονταριού: «Νά ο Γέροντάς μας». Αυτό είπε και γονάτισε ο Άββας Σαββάτιος. Και το λιοντάρι σαν τον είδε να κάνει μετάνοιες και να χτυπάη το κεφάλι του στη γη και να βαρυαναστενάζη, εκείνη την ώρα πέθανε άπάνω στον τάφο του Γέροντα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΑΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Δύο Κρητικοί γεωργοί με γειτονικά χωράφια, από γνωστοί και φίλοι γίνηκαν με καιρό και σύντεκνοι (έτσι λέγονται στην Κρήτη μεταξύ τους ο πατέρας και ο νονός ενός παιδιού).

Από τους δύο, ο ένας σύντεκνος, ήταν πολυλογάς και ο άλλος φαγάς. Κάποιο χειμωνιάτικο πρωί, ο πολυλογάς καθώς ντύθηκε να πάη να δουλέψη στο χωράφι του, έμποδίστηκε από δυνατά άνεμόβροχο κι έμεινε σπίτι του.

Είπε τότε στη γυναίκα του να ζύμωνε μια πηττα, που θα την έψηνε αυτός στο παραγώνι για να βρίσκεται σέ δουλειά.

Την ώρα που η πηττα ήταν μισοψημένη, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο σύντεκνός του ο φαγάς, που κι αυτός από την κακοκαιρία δεν είχε πάει στη δουλειά του, και άφου τον καλημέρισε γκαρδιακά, πρόσθεσε:

— Ίντα διαολόκαιρος είναι ούτος σήμερα!

— Καλώς ώρισε, έλα σάγαπάει η πεθερά σου, κάτσε να φάμε την πηττα σαν άποψηθη, την έχει καλοζυμωμένη ή συντέκνισά σου και να πιούμε από το Κισσαμίτικο που έχω στο κατώι, τούτος ο καιρός είναι για καλού φίλου σπίτι. Άκου δά τώρα τί έπαθα άλλοτε με έναν παλιόκαιρο σαν τον σημερινό. Και άρχισε μίαν ιστορία με την άτέλειωτη πολυλογία του.

Μιλώντας όμως, ξεχνούσε να προσέχη την πηττα.

Ο φαγάς που την λιχουδεύταν και δεν έβλεπε την ώρα να την φάη, φοβήθηκε μήπως καιγότανε με την

άπροσεξία του κουμπάρου του και για να μη μείνι μόνο με την όρεξη, του είπε μια δυο φορές:

— Έχε το νού σου, σύντεκνε, και στην πηττα,

Βλέποντας όμως πως τα λόγια του πήγαιναν χαμένα, άνασηκώθηκε τον άρπαξε από τον ώμο και τραντάζοντάς τον το φώναξε:

— Σύντεκνε, και που μιλούμε, στριφογύριζε την πηττα.

Ο λόγος αυτός από τότε έμεινε σαν παροιμία, και τον λένε σ' εκείνους που φροντίζουν πολύ για το συμφέρον τους.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

Ω ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ!

Έαρ γλυκύν με τ' άσπρα του λουλούδια, Έαρ με το πανάχαυνό Σου σώμα Μυροβόλει μέσ' από τους αιώνας Λαμπρύνοντας τα ούράνια και το χώμα.

Οι παπαρούνες σαν αίματοστάλες Πεσμένες άπ' τ' άκάνθινο στεφάνι. Δεν είναι τόπος, φράχτης, περιβόλι Όπου το θείο σου μύρο να μη φτάνη.

Έαρ γλυκύν με μύρα και με δάκρυα Η κλίνη Σου, Χριστέ μου, ή άνθισμένη. Μα άπ' τα κεριά του τάφου τον πυρό [της

Η Άνάσταση ν' άνάψη περιμένει.

Έαρ γλυκύν κι ό φώς των όφθαλμών [της! Το κάλλος Σου δεν έδυσε μα λάμπει Μέσ' σ' της έσπέρας τ' όνειρο, τη σκέψη Και μέσα σ' της χρυσής αύγης τή θάμνη!..

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ντάν! Ντάν! γλυκά τραγουδάνε Χριστός Άνέστη οι καμπάνες, Άγκαλιαστήτε, μηνάνε, Πλούσιοι, φτωχοί, μεγιστάνες!

Σήμερα άφήστε τα μίση Η λησμονιά να τα πάη, Καθένας σ' αστήθε άς κλείση Της καλωσύνης τη χάρη.

Μάτια άπ' όργη σφαλισμένα, Μάτια θολά άπ' τα δάκρυα Η με χαρά στολισμένα, Σ' όποια της Γης βρίσκεισ' άκρια,

Χριστός Άνέστη τα αϊθέρια Σ' έχθρους μηνάνε και φίλους, Όλοι σας δόστε τα χέρια Όλοι «άγαπήστε αλλήλους»!

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ



ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ

Άγαπητοί μου,

ΠΩΣ νά έγινε ή Άνάσταση του Χριστού; . . Δύσκολα θα μπορούσε κανένας να φαντασθή το θαύμα στην πραγματικότητά του. Μόνο εκείνοι που το είδαν με τα μάτια τους θα μπορούσαν να μās πουν. Άλλά όταν ήμουν παιδί, ένόμιζα πως ή Άνάσταση έγινε άκριβώς όπως ή ένδλεπα στη μεγάλη και πραγματικώς ωραία εικόνα της γειτονικής μας έκκλησιās: Άπό τον τάφο, που έμοιαζε με μια πελώρια πέτρινη ή μαρμαρένια θήκη, ο άγγελος Κυρίου, ένας πανέμορφος έφηβος λευκοφόρος με κάτασπρα έπίσης φτερά, είχε σηκώσει το σκέπασμα, που το κρατούσε άκόμα σηκωμένο, άποτραβηγμένος σε μίαν άκρη. Ο Χριστός, ζωντανός πιά από νεκρός, και Θεός από άνθρωπος, πετάχτηκε ξαφνικά και, όρθιος, μετέωρος, άνέβαινε στον ούρανό. Ήταν δόλγυμνος, μ' ένα περίζωμα μόνο, τα χέρια του και τα πόδια του ήταν τρυπημένα από τα καρφιά, ή πλευρά του από τη λόγχη—μικρές κόκκινες πληγές, μόλις έπουλωμένες—και κρατούσε ένα σκυροφόρο λάβαρο, τη σημαία της νίκης. Τα μάτια του κοίταζαν ψηλά, και το πρόσωπό του το τριγύριζε ένα χρυσό άκτινωτό, ο φωτοστέφανος. Κι' οι στρατιώτες της κουστωδίας; Ώ, τους δυστυχισμένους! Με τα κράνη τους, με τους κροσσωτούς χιτώνες τους, με τις μετάλλινες άσπίδες τους, πολύχρωμοι και χρυσοστόλιστοι, άλλοι ήταν πεσμένοι χάρω, άλλοι κοίταζαν να φύγουν. Είχαν θάμπωθεί από την «άστραπή της θεότητος», κι' όλων τα μάτια ήταν γουρλωμένα, έκστατικά.

Έτσι άκριβώς ένόμιζα πως έγινε ή Άνάσταση. Η παραμικρή αλλοιώτικη λεπτομέρεια, σέ άλλη εικόνα, θα μ' έκανε δύσπιστο και θα την έλεγα φέμμα. Τα μάτια των στρατιωτών προπάντων, με το έκστατικό τους γούρλωμα, μού έδειχναν όλη την έντύπωση που θα έκανε το θαύμα σ' όσους θα τύχαιναν εκεί να το ιδούν... Άλλά μια άμπερη άπόγεμια για την Άγάπη, και περνώντας την πλατεία της, έρριξα μια ματιά στην εικόνα πού, κατά τη συνήθεια του τόπου, την είχαν εκεί-έξω για προσκύνημα, σ' ένα χρυσό εικονοστάσι, είδα κάτι παράξενο, κάτι άπίστευτο: οι στρατιώτες της κουστωδίας δεν είχαν πιά

τα μάτια τους γουρλωμένα, ούτε καν άνοιχτά. Κάτι άσπρα βλέφαρα, θάλεγε, άκανόνιστα, τα είχαν σκεπάσει... Πλησιάζω περίεργος να ιδω τί ήταν πάλι αυτό το θαύμα—και τί βλέπω; τα μάτια των στρατιωτών ήταν ξυσμένα, έξοργυμένα, με καρφι ή με σουγιά! Ρωτώ κάτι άλλα παιδιά που στέκονταν και τα κοίταζαν γελώντας:

— Ποιός τους έδωσε αύτονών τα μάτια;

— Ο Κώστας της μαμής, μού άποκρίθηκαν, με τον κολοκοτρώνη του. Βόγησε όμως κι' ο Άλέκος της κυρα-Θωδώρας μ' ένα καρφι. . .

— Καί γιατί τόκαναν αυτό, τα παλιόπαιδα;

— Γιατί οι στρατιώτες είναι Όβραίοι!

— Τι λέτε κεί! Οι στρατιώτες αυτοί είναι Ρωμαίοι!

— Ρωμαίοι. . . Ρωμιοί παναπή;

— Όχι, βρε κουτοί! Ρωμιοί είμαστε μείς. Ρωμαίοι ήταν εκείνοι που

έξουσίαζαν τότε τους Έβραίους, από τη Ρώμη.

Δεν ήμουν και τόσο βέβαιος γι' αυτό που έλεγα στα παιδιά, για να τους δείξω το άνοσιούργημα: Οι στρατιώτες της κουστωδίας ήταν πραγματικώς Ρωμαίοι; ή Έβραίοι που τους στρατολογούσαν, για να κρατούν την τάξη στην πόλη, πολιτοφύλακες να πούμε; Αυτό δεν το ξέρω ούτε τώρα. Άλλά το άνοσιούργημα θάταν τάχα μικρότερο, αν οι στρατιώτες εκείνοι ήταν Έβραίοι; Και δυστυχώς, εκείνο τον καιρό, πολλοί, και μεγάλοι άκόμα, από φανατισμό, είχαν τη μανία να τυφλώνουν στις ιερές εικόνες τα μισητά τους πρόσωπα—τον Πιλάτο, τον Έκατόνταρχο της Σταύρωσης, τους στρατιώτες της Άνάστασης, το Διάβολο—και πολλές φορές να καταστρέφουν έτσι άριστουργήματα. Κι' αυτό σ' όδονα του Χριστού, του Θεού της Άγάπης και της Συγγνώμης, που άναστήθηκε σά σήμερα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

22.

Ο Παυλής σκαρφάωσε ως τον κλώνο όπου καθόταν άκίνητη ή Σερεπή, και πιάστηκε άπ' αυτόν, για να νάνεβη και να την πιάση. Άλλά ο



κλώνος δεν ήταν πολύ δυνατός και, με το βάρος του Παυλή, έγειρε απότομα. Τότε ο Παυλής, κοεμασμένος από τον κλώνο, βοέθηκε κάτω και μαζί του κι' ή Σερεπή, που έπεσε ίσα ίσα μέσα στο πιάτο με τα βουτυρωμένα ψωμάκια. Η Λιλή πετάχτηκε τρομαγμένη, τα σκυλάκια άρχισαν να γαυγίζουν, ή γάτα έβγαλε τις φωνές, ή κυρά Ρόζα έτρεξε να ιδη τί συμβαίνει—και μ'ήν τα ρωτάτε!

Άλλ' αυτή ήταν ή τελευταία περιπέτεια της ημέρας. Αφού ξανάγινε τάξη κι' ήσυχία, ή Λιλή κι' ο Παυλής έφαγαν—όχι, έννοείται, τα ψωμάκια που είχε πέσει πάνω τους ή γάτα—άποχαιρέτησαν την κυρά Ρόζα και γύρισαν στο σπίτι.

Έκει βόηκαν τη μαμιά της Λιλής σηκωμένη κι' εύχαριστημένη πολύ που είχαν γίνει όλες οι δουλειές του σπιτιού.

— Μπράβο, Λιλή, που με ξεκούρασες, είπε. Μπράβο και σύ, Παυλή, που βοήθησες τη φίλη σου. Δεν κουρασθήκατε όμως;

— Καθόλου, είπε ο Παυλός. 'Εμείς διασκεδάσαμε. Στῆς κυρά Ρόζας μάλιστα κάναμε κι' ἕνα σωρό τρεχάματα. Είναι ωραία διασκέδαση τὸ νοικοκυριό, καὶ συχνὰ θάρχουμε νὰ βοηθῶ τὴ Λιλὴ γιὰ νὰ σᾶς ξεκουράξῃ.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ παιδιά εἶχαν τόσο θάρρος, γιατί δὲν ἤξεραν τοὺς κινδύνους. Ἄλλος ἄνθρωπος, ὅσο παλληκάρη καὶ νὰ ἀν καὶ ὅσο γερά πόδια κι' ἀν εἶχε, δὲν θ' ἀποφάσιζε ποτὲ μιὰ τέτοια ἐπικίνδυνη ὁδοπορία. Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε οἱ τρεῖς μικροὶ δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτά. Νόμιζαν πὼς θὰ ἔβρουν στὸ δρόμο τους κανένα μικρὸ χωριό, καμμιὰ ἀγροικία ἢ καλύβα πού θὰ μπορούσαν νὰ περάσουν τὴν νύχτα τους πληρῶντας ὅ,τι ἔπρεπε μιὰ κι' ἤξεραν τὴν τόσπη τους γεμάτη.

Ἄλλοι μόνο ὅμως, οἱ ἐλπίδες τους ἀποδείχτηκαν μάταιες.

Ἄλλα πράγματα ἐφαντάζονταν κι' ἄλλα τὰ βρῆκαν.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἕτοι κάμποσες ὥρες, ἄρχισαν νὰ κουράζονται κι' ἐπειδὴ ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ μεγάλη ξυλοκερατιά, πού ἔκανε ὥραία σκιά ἀποφασισαν νὰ κατήσουν λίγο ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ κοιτάξουν καὶ τὰ φαγώσιμα πούχαν πάρει μαζί τους.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ξαπλώθηκαν λίγο, μιὰ κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε δυνατὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκαν. Πόσην ὥρα, οὔτε αὐτοὶ δὲν ἤξεραν. Ὅταν ὅμως ὁ Γιάννης ἀνοίξε τὰ μάτια του ἔνοιωσε τὸν ἥλιο νὰ καίγῃ λιγώτερο.

Μόλις ὅμως ἀνακάθησε τρίβοντας τὰ νυσταγμένα του μάτια, εἶδε ἕνα ἄσπρο μπουρνούζι νὰ φεύγῃ γλήγορα γλήγορα καὶ τὸν Ἄλῃ νὰ τὸ κυνηγᾷ.

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν πιστό του φύλακα, καὶ καθὼς κοίταζε γύρω του εἶδε κατὰ γῆς τὸ σακκούλι του. Τὸ ἄρπαξε τρομαγμένος καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἄδειο. Οὔτε φαγώσιμα, οὔτε τὸ μπουκάλι ἦσαν μέσα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἔλειπε καὶ τὸ μαντήλι πού σὲ μιὰ του ἄκρη

εἶχε δέσει κόμπο τὰ λεπτὰ του. Ὁ κλέφτης εἶχε ἄρπάξει καὶ τὸ μαντήλι καὶ τὰ χρήματα.

Τὰ σακκούλια τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Μιχαλάκη ἦσαν ἀπείραχτα. Ὁ κλέφτης μιὰ καὶ πῆρε τὸ ταμεῖο τῶν μικρῶν, οὔτε πού καταδέχτηκε νὰ βάλῃ χέρι στὰ φαγώσιμα. Τὸ μόνο πού σκέφθηκε ἦταν νὰ φύγῃ ὅσο μπορούσε πρὶν γλήγορα, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνακαλύψουν.



Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ μεγάλη ξυλοκερατιά πού ἔκανε ὥραία σκιά. (Σελ. 192, στ. α').

Μπορεῖ ὅμως καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἄλῃς, χυμώντας κατὰ πᾶν τοῦ νὰ μὴν τὸν ἄφῃρε νὰ τελειώσῃ τὴν συχαμερή του πράξη.

Γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ὁ Γιάννης ἀπόμεινε σατισμένος μπρὲς στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ συμφορά. Τί νὰ κάνῃ τώρα χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς ἄρκετὰ τρόφιμα; Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ γυρίσουν στὸ Τλέμεν καὶ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ θεῖό τους. Αὐτὸ βέβαια ἦταν τὸ λογικώτερο. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἦταν παιδί δυνατὸ. Ἔτσι μόλις πέρασε ἡ πρώτη σατισμάρα καὶ στενοχώρια, ξαναῆλθε ὅλο τοῦ τὸ θάρρος καὶ τὴν δραστηριότητά του, κι' ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους ἔχοντας τίς ἐλπίδες τους

στὸ Θεό. Ἐνὰ μόνο πράγμα ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν ξανακάνῃ: Νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν ξαναπάρῃ ἄλλῃ φορὰ ὁ ὕπνος στὸ δρόμο.

Γιὰ νὰ μὴν φοβίσῃ ἄδικα τὰ δέλφια τοῦ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὸ ἄσπρο μπουρνούζι. Ὅταν τὰ ξύπνησε τοὺς εἶπε μονάχα πὼς ἦταν ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους.

Τὸ καλὸ παιδί εἶχε δίκιο νὰ ἐλπίζῃ στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε πὼς ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀκούει πάντα τίς προσευχὲς τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Καὶ στ' ἀλήθεια, μιὰ ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσή τους πού εἶχε τόσο κακὸ τέλος, καθὼς περπατοῦσαν, ἀκουσαν ἑξαφνα πίσω τους κύλισμα ἄμαξιτο. Ἦταν ἕνα δίτροχο ἄμαξάκι πού ἐρχόταν μέσα σὲ σύννεφα σκόνης.

Ὁ Γιάννης, σὰν φρόνιμο καὶ καλοαναθεωρημένο παιδί, ἔβαλε τ' ἀδέλφια τοῦ νὰ σταθοῦν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κι' ὅταν τὸ ἄμαξι πέρασε ἀπὸ μπρὸς τους χαίρετήσαν εὐγενικὰ τὸν κύριο πού καθόταν μέσα. Αὐτός, ἕνας νέος κύριος, μὲ κασκέτο ἀντικαιρέτιοις τὰ παιδιά κοιτάζοντας μὲ ἀπορία τὸ μικρὸ ἐκείνο καραβάνι, πού δὲν φανταζόταν ποτὲ ν' ἀπαντήσῃ σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ. Ὑστερα τράβηξε τὰ γκέμια κι' ἔσταμάτησε τ' ἀλογό του.

— Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ μὲ τὸν σκύλο σας, καλὰ παιδιά, καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Πηγαίνομε στὸ Φραγκέτι, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης μὲ σεβασμό.

— Πῶς, πῶς; στὸ Φραγκέτι; κι' ἔτσι δὰ πεζῇ;

— Ἐ, βέβαια εἶπε ὁ Γιάννης χαμογελώντας, θάταν καλλίτερο νὰ εἴχαμε καὶ μεῖς τὸ ἄμαξάκι μας.

— Καὶ δὲν ἔρχεσθε λοιπὸν μαζί μου; εἶπε ὁ κύριος πού τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ τρόπος τοῦ Γιάννη· κι' ἐγὼ πηγαίνω στὸ Σαῖδᾶ, ὁ δρόμος εἶναι ὁ ἴδιος, ἐλάτε νὰ μοῦ κάνετε συντροφιά. Τὸ ἄμαξί μου σᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς πέντε.

Ὁ τρόπος τοῦ νέου ἦταν πολὺ καλὸς καὶ κινεῖσε τὴν ἐμπιστοσύνη. (Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ δυστυχισμένη μὲς Ἀμέλια τὰ εἶχε χάσει δρότελα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συμβαίνει, ἔκανε ξεσπώντας σὲ δάκρυα.

Ἡ μὲς Μιντοῖν δὲν χρειάστηκε νὰ κάνῃ πολλὰς περιστροφὰς γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδήση:

— Ὁ λαχαγὸς Κρήβ πέθανε, εἶπε, καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε πεντάρα τσακιστή. Κι' ἐμᾶς μᾶς μένει τὸ χαϊδεμένο αὐτὸ πλουσιόκοριτσο φόρτωμα στὴ ράχη μας.

Ἡ μὲς Ἀμέλια ἔπρεπε μ' ὅλο τῆς τὸ βάρος στὴν καρέκλα πού βρισκόταν πρὶν κοντὰ τῆς.

— Αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ ξεδέψαμε χιλιάδες γιὰ νὰ κάνουμε ὅλα τῆς τὰ καπρίτσια, συνέχισε ἡ μὲς Μιντοῖν. Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ χάσαμε, οὔτε θὰ τὰ ξαναῖδουμε πιά στὰ μάτια μας. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς πληρώσῃ τὰ ἐξοδὰ μας. Πήγαине μέσα νὰ διατάξῃς νὰ σταματήσῃ ἄμέσως ἡ γιορτὴ. Καὶ ἡ Σάρα νὰ πάῃ νὰ φορέσῃ τὸ μαῦρο τῆς φουστάνι.

— Ἐγὼ; ἔκανε ἡ μὲς Ἀμέλια μὲ κομμένη φωνή. Πρέπει νὰ πάγω ἐγὼ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ἐσὺ βέβαια, ποῖός ἄλλος; Τί κάθῃσαι ἔτσι αὐτοῦ καὶ μὲ κοιτᾷς σὰν ἀνόητη; Πήγαине!

Ἡ δυστυχισμένη ἡ μὲς Ἀμέλια ἦταν συνειδησμένη νὰ τῆς φέρουνται ἔτσι. Αὐτὴ ἦταν πού ἐκτελοῦσε πάντοτε τίς ἐντολὰς τῆς ἀδελφῆς τῆς. Μὰ τούτῃ τῇ φορᾷ, τὸ νὰ μὴν μέσῃ σ' ἕνα σαλόνι γεμάτο κοριτσάκια πού διασκεδάζαν ἀμέριμνα καὶ νὰ ἀναγγεῖλῃ ἔτσι ξαφνικὰ στὴ βασίλισσα τῆς γιορτῆς, οὔτε δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕνα ὀρφανὸ κορίτσι, χωρὶς πατέρα, χωρὶς περιουσία καὶ χωρὶς κανένα φίλο καὶ προστάτη, καὶ πὼς ἔπρεπε εὐθὺς νὰ πάῃ νὰ βγάλῃ τὸ ὠραῖο τῆς φόρεμα καὶ νὰ φορέσῃ ἕνα παλιὸ μαῦρο πού δὲν τῆς ἐρχόταν πιά, ἔ, δὲν ἦταν καὶ μικρὴ ἀγλαρία. Μὰ ὅσο ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιλογία.

Σφούγγισε τὰ μάτια τῆς ὅπως μπορούσε, γιατί ἦταν κατακόκκινα ἀπ' τὰ κλάμματα καὶ ὕστερα βγήκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πῇ οὔτε λέξη στὴν ἀδελφὴ τῆς. Ἦξερε καλὰ πὼς ὅταν εἶχε τὰ νεύρα τῆς, καὶ μάλιστα τέτοια νεύρα, τὸ φρονιμώτερο πού εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν

νὰ τὴν ὑπακούσῃ δίχως ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς καθόλου.

Σὰν ἔμεινε μόνῃ τῆς ἡ μὲς Μιντοῖν ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἐπάνω κάτω στὴν κάμαρα, μιλώντας μοναχὴ τῆς καὶ χειρονομώντας ἐξαλλῇ. Ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρο χρόνον, ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀρχίσει ἡ ἱστορία μὲ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα, εἶχε πλάσει ἕνα σωρὸ χρυσὰ ὄνειρα. Δὲν ἀπαγορεύεται σὲ μιὰ διευθύντρια παρθεναγωγείου νὰ πλουτίσῃ ἀγοράζοντας μετοχές ἐνδὲς μεταλλείου, ὅταν μάλιστα τὴ συμβουλεύσῃ καὶ τὴν καθοδηγήσῃ ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου. Καὶ τώρα, ἀντὶ νὰ γίνῃ πλούσια καὶ νὰ κερδίσῃ χρήματα, εἶχε χάσει κι' ἀπὸ τὰ δικά τῆς.

— Ἡ πριγκίπισσα Σάρα! ἔκανε τρίβοντας τὰ δόντια τῆς. Σπουδαία πριγκίπισσα μὰ τὴν ἀλήθεια! Δὲν λὲς καλύτερα ξεπεσμένη βασίλισσα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τινάχτηκε τρομαγμένη. Τῆς φάνηκε πὼς ἀκουσε ἕνα πνιγμένο κλάμα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ μακρὸν τραπεζομάντιλο.

— Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ; ἔκανε νευριασμένη.

Ἐνας δεῦτερος λυγμός, δυνατώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς ἀπάντησε.

Ἡ μὲς Μιντοῖν ἀνασήκωσε τὸ μακρὸν τραπεζομάντιλο καὶ ἀπὸ κάτω ξεπρόβαλε τὸ ἀλαλιασμένο πρόσωπο τῆς Μπέκου.

— Ὁρίστε θράσος! ἔκανε ἡ μὲς Μιντοῖν ἔξω φρενῶν. Βγὲς ἀμέσως ἔξω!

Ἡ δυστυχισμένη Μπέκου ξετρώπωσε ἀπὸ τὴν κρυφώνα τῆς περπατώντας στὰ τέσσερα. Τὸ σκουφάκι τῆς εἶχε πέσει στ' αὐτὴ τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν πρσιμένο καὶ κατακόκκινο ἀπὸ τὴν προσπάθειά τῆς νὰ συγκρατήσῃ τὰ κλάμματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐγὼ ἤμουν, προσάβησε νὰ δικαιολογηθῇ. Τὸ ξέρω πὼς δὲ ἦταν σωστὸ νὰ μείνω, μὰ κοίταξα, βλέπετε, τὴν κούκλα κι' ὅταν μπήκατε μέσα φοβήθηκα μὴ μὲ τσακώσετε καὶ χιώθηκα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Κι' ἐμεινες ἐκεῖ κάτω γιὰ νὰ κρυφακούσῃς! ἔκανε αὐστηρὰ ἡ μὲς Μιντοῖν.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπέκου, δὲν ἤθελα νὰ κάτω νὰ κρυφακούσω, φανταζόμουν πὼς θὰ κατάφερα νὰ φύγω χωρὶς νὰ με ἰδῇτε, μὰ δὲν τὸ κατάφερα. Δὲν κρυφάκουγα, κυρία, ἀλλὰ δὲν μπορούσα καὶ νὰ βουλῶσω τ' αὐτιά μου, βλέπετε.

Ἡ Μπέκου ἦταν τόσο ταραγμένη πού σχεδὸν ξεχνοῦσε τὸν τρόπο τῆς μπροστὰ στὴν φοβερὴ τῆς κυρία.

Ἔεσπασε σὲ δάκρυα.

— Ἀχ, σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ἔκανε κλαίγοντας, τὸ ξέρω πὼς θὰ με διώξετε, μὰ ἔχω μιὰ τέτοια λύπη γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴ μὲς Σάρα, τέτοια λύπη!

— Βγὲς ἀμέσως ἔξω! πρόσταξε αὐστηρὰ ἡ μὲς Μιντοῖν.

— Μάλιστα, κυρία. Ἀμέσως, κυρία, θὰ βγῶ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ



Ἀντὶ νὰ γίνουν πασχαλινὰ αὐγά, βγήκαν πασχαλινὰ πουλάκια Ἀνεκρινώδη ἀπὸ τὸν Πιλοῦρχο Νέμο



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ Ή ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΣΧΑ - ΑΝΟΙΞΗ

Και το μικρότερο κλαδί
Μ' άνθους έχει γεμίσει.
'Ανάσταση με τις ψυχές,
'Ανάσταση της φύσης.
Κι' έλπιδοφόρα χαράυνη
Ένψ γλυκά χαράζει,
Τήν πιο μεγάλη 'Ανάσταση
'Η πλάση όλη γιορτάζει.

Ραφαήλ [Α]

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ξάπλωσα στο κρεβάτι μου· στά μάτια μου είναι ακόμη η ατέλειωτη σειρά των άναμμένων κεριών που πλημύριζαν την αλλη της εκκλησίας, και που ξεχύθηκαν ύστερα στους δρόμους. 'Αθέλα μου έρχονται στο νου οι άπαλοι στίχοι:

«Νύχτα του Πάσχα. Σφαλιχτά στη φυλακή...». Τα φώτα προχωρούν... χάνονται... κάτι στενόχωρο με σφίγγει... ό δυστυχία μου, βοίσκομαι κλεισμένος σ'ένα κελλί μιας φυλακής Στην άκρη του κελλιού ένας κατάδικος είναι ξαπλωμένος και συλλογιέται. 'Η σκέψη του φεύγει από δω, πετά μακριά στο χωριό του... βλέπει την εκκλησίτσα γλισμένη πάνω στο λόφο... άκούει το γνώριμο χτύπο της καμπάνας που καλεί τους πιστούς για την 'Ανάσταση... πάει κι' αυτός μαζί τους... άκούει τη βαρεία φωνή του παπά... να κι' η όλόχαρη καμπάνα που χτυπά το Χριστός 'Ανέστη... Μά κάτι τον χωρίζει απ' αυτό; η σκιά του εγκληματίας πέφτει πάνω στις φλόγες των κεριών... τις σβύνει... η όπτασια χάνεται, και πάλι ό δυστυχία βοίσκεται αντιμέτωπος με το άβυσσο σκοτάδι του κελλιού. Τα μάτια του βουρκώνουν· τώσα μόλις συνέρχεται... νοιώθει τί έχει κάνει, και πόσο μακριά είναι πιά απ' αυτόν που τώρα ανασταίνεται... 'Η καρδιά του ραγίζει... 'Ελεος, Χριστέ μου, ψιθυρίζει...

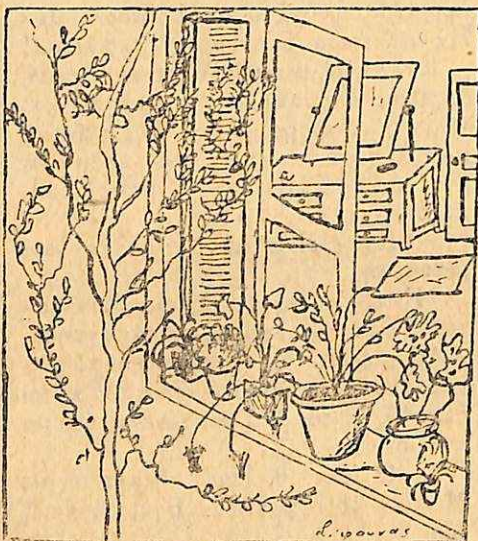
Ξάφνω το σκοτάδι του κελλιού χάνεται... το φως δυναμώνει... μια σκιά αρχίζει να φαίνεται που γίνεται πιο συγκεκριμένη... και παρουσιάζεται ό Χριστός... Σκύβει προς τον κατάδικο που είναι γονατισμένος μπροστά του... του σηκώνει το κεφάλι και με το θείο βλέμμα του κοιτάζει στο πρόσωπο το μετανοημένο... τον κοιτάζει άρκετά... και τέλος τον συγχωρεί... Τό φως χαμλώνει... σβύνει... η 'Ιερή σκιά χάνεται. Δυό λάμπεις όμως μένουν στο σκοτάδι του κελλιού. Είναι τα μάτια του μετανοημένου που σ' αυτά έχει αφήσει ό 'Ιησούς κάτι απ' τη θεϊκή του λάμψη...

Ένας δυνατός κρότος μ' έκανε να τι-

ναχτώ' άνοιγώ τα μάτια μου κι' αντίκρυζώ την κάμαρά μου λουομένη στις άχτίδες του άνοιξιάντικου ήλιου.
'Ηταν ένα όνειρο τόσο ταιριαστό για μια Πασχαλιάτικη νύχτα.

Ρεπόρτερ [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ



'Ανοιξιάντικο παράθυρο
Σκίτσο του Σίφουνα

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

'Η σκούνα σκαμπανέβαζε τρομερά. Τήν είχε βρει ή τραμουντάνα δίπλα στον Κάβο-Νόρο και δε μπορούσε να ήσυχάση. Βουνά τα κύματα ρίχνονταν με μανία πάνω στο σάπιο σκαφίδι και φεύγαν κατόπι άφου τό πότιζαν βαθιά. Τραμαγμένα τα θαλασσοπούλια σ' αυτήν την ξαφνική θεομηνία ρωζάν κι' έφευγαν γοργά. Κι' η σκούνα ή 'Αστέρο» σκαμπανέβαζε τρομερά. 'Ο καπετάν Νικόλας ήταν μαζεμένος στη γωνιά του άμλιτρου και σκεφτικός.

Και τάρμενα τριζαν σύκορμα. 'Ο φλόκος κι' ό κόντρα-φλόκος μισοσκισμένοι παραδερναν στον άέρα πλαταγίζοντας. Πουθενά ν' άνοιξη ό καιρός, πουθενά να ύποχωρήση αυτή ή καταθλιπτική μαυρίλα που αντιφέγγει στα μάτια των ναυτών-τους καθρέφτες της ψυχής — μια άπραντη άγωνία μά και σύγκαιρα θάρος. Τό νερό άρχισε να σαρώνη την κουβέρτα και μάλιστα κόντευε ν' άρπάξη στην άγκαλιά του την παγερή τον γέρο ναύκληρο, τον Χαλκούση. Μά ή τύχη δεν τον παράτησε κι' εσώθηκε άδράχοντας σφιχτά τό μεσαίο κατάρτι...

Κι' ή τραμουντάνα όλο και φρέσκαρε και κατέβαζε άδιάκοπα. 'Ο μικρός μοιτσος του καρβαγιού, ό 'Αναστάσης, τό παιδί του καπετάνιου είχε κατέβει στην καμινίτσα του και καθόταν σα-στισμένο και με καρδιά γεμάτη φόβο. 'Ηταν τό πρώτο του ταξίδι. Παραμονή του Πάσχα — Μέγα Σάββατο — και μες τό δειλινό καθόλου γή δέ φαινόταν γύρω. Τό κοντύτερο άραξοβόλι τριάντα πάνω-κάτω μίλια, μά που να φανή γύρω τίποτα κάτω απ' την παχειά ούίχλη;

Τό παιδί σηκώθηκε φοβισμένα κι' άκουμπώντας στον τοίχο για να μη πέση άνέβηκε στη γέφυρα, στο πατέρα του.
— Πατέρα, αύριο γιορτάζω; ρώτησε σιγανά.

— Ναι, 'Αναστάση μου.
— Κι' είμαστε μακριά απ'τή μάννα;
— Μπα! αύριο θάμαστε στην Παντάνασσα, την εκκλησίτσα μας.

Τά λόγια του πατέρα κρύβαν μια άγωνία μεγάλη που γρήγορα ό 'Αναστάσης με την παιδική διαίσθηση την έννοιωσε και μονομύρισε:

— Πατέρα, φοβάμαι!
— Παιδί μου, να μη φοβάσαι... θα συνηθίσης... πάμε.

Τόν πήρε σιγά και τόν πλάγιασε στην κουκέτα του.

— Ελε, τούπε, κοιμήσου, μη φοβάσαι τίποτα.

Κι' ό μικρός χωρίς ν' αντιμύληση ξάπλωσε και προσευχήθηκε στο εικόνισμα του Χριστού που τούχαν στο προσκέφαλο, προσευχήθηκε με δικά του λόγια, πούβγαιναν από μια παιδική ψυχή π' αντίκρυζει τόν θάνατο. 'Υστερα κοιμήθηκε...

... 'Ηταν, λέει, τρικυμία. Κι' αυτός σ' ένα μικρό καρβακι, μά πολύ μικρό, σαν τό βαρκάκι του καρβαγιού τους. Μόνος του στο άπεραντο πέλαγος κι' ήταν νύχτα και βογγούσε ή θάλασσα και μανίαζε ό άγέρας. Μά ξαφνικά, λέει, μέσα στο άπεραντο σκοτάδι, πέρα μακριά ένα φώς μικρό, χρυσό άρχισε να μεγαλώνη, να πληθαίνη και κάποιος ξέθωρος ήχος ξεχώριζε στον ρόχο της θάλασσας: ήταν καμπάνες...

Ξύπνησε! Τρομαγμένος άνέβηκε στο κατάστρωμα. Γύρω σκοτάδι πύσσα. Μά εκεί μακριά, κείνο τό φως που τρεμοπαίζει νάναι ψεύτικο, δημιούργημα της φαντασίας του; 'Οχι! Νά και δεύτερο, και τρίτο πολλά άντάμα φέγγουν, περπατούν πάνω σ' ένα μαύρο όγκο, πιότερο σκούρο κι' απ' τη νύχτα. Προχωρούν... Τώρα άκούν και μακρινά ψαλίσματα και φωνές και κρότους σαν από τουφέκια και καμπάνες!

— Τό νησί μας, ή εκκλησία μας ή Παντάνασσα! φωνάζει ό 'Αναστάσης, κι' οι άλλοι βομβοί κοιτάζουν μ' άπληστα μάτια. 'Κι' οι φωνές απ' τό

καρβάκι ένώνονται με τά ψαλίσματα της ήρως σ' ένα ύμνο προς τό μεγάλο Του.

Χριστός άνέστη εκ νεκρών...
Κι' όλοι είναι χαρούμενοι κι' όλων τά μάτια είναι δακρυσμένα...

Σίφουνας [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Δάσκαλος: Τί γένους είναι τό φόν;
'Ο μαθητής: Αυτό δεν τό ξέρουμε άπό πριν. Πρέπει να ιδούμε τί πουλί θα βγάλη.
(Παλαύ)

Νυχτοτράγουδο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 42 όδός Ευριπίδου
την 22 'Απριλίου 1940

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Με τό φυλλάδιο τούτο που θα λάτεις όταν ό Χριστός μας θα έχη πιά άνεστηθεί, σ'ε εύχομαι, άγαπητά μου παιδί, να γιορτάσεις τό 'Αγίο Πάσχα με όγεια και χαρά, και σ'ε στέλνω τό φιλι της χριστιανικής 'Αγάπης, που από μέσα είναι μαζί και μητρικό. Σ'ε εύχονται επίσης ή κυρά-Μάρθα, ό κ. Φαίδων, ό 'Ανανίας, όλο μου τό σπιτικό κι' όλοι μου οι συνεργάτες. Και τό χρόνου, αγαπητά μου παιδί.

Όταν θα διαβάζεις τη σημερινή «Πα-γαλιάτικη» 'Επιστολή του, ό κ. Φαίδων θα είναι στη Θεσσαλονίκη. Θα φύγη τό Πάσχα για να παρευρεθ' στις παραστάσεις τού «Ποπολάρου» του, που θα τόν παίζη εκεί ό θίασος της κυρίας Κατερίνας 'Ανδρεάδη τη Δευτέρα και την Τρίτη, άπόγεμα και βράδυ. 'Ετσι θα έχη τη χαρά να γνωρίση και τά Διαπλάσσιμα της Θεσσαλονίκης, που θα πάνε βέβαια και στο θέατρο να ιδούν τό έργο του και στο Πανεπιστήμιο νακούσουν τη διάλεξη του περί Καβάφη.

Διαβάτη, θα διαβάσω τό «Παραμύθι» σου με τη σειρά του και θα σοϋ πω. Κι' ό κ. Φαίδων πολύ εύχαριστώ θα διαβάσει μερικά από τό πρωτόλειό σου, για να σοϋ πη την «τοσκουράτη αλήθεια». ... 'Αλλά συλλογιέμαι: Θά μπορούσε τάχα να σοϋ την πη από τώρα; 'Οχι, μού φαίνεται. Θα σοϋλες κι' αυτός όπως έγω: «'Εχεις ταλέντο, εξακολουθήσε να γράφης, κι' άργότερα θα ιδούμε άν τό ταλέντο σου είναι τέτοιο που να μωρη να εξαλιχθ'». Γράψε λοιπόν, στέλνε μου για τη Σελίδα, και μετά ένα-δυό χρόνια στείλε και στον κ. Φαίδωνα, δι. τί θέλεις. Αυτή είναι ή γνώμη μου. 'Αν πάλι έπιμένεις να στείλεις από τώρα πρωτόλειά σου στον κ. Φαίδωνα, σοϋ είπα, πολύ εύχαριστώ θα τά διαβάση.

Δέν άμφιβάλλω, Χαράυγούλα, πως θα είσαι μια πιστή και καλή Διαπλάσσιμα. Τό εξαίω απ' αυτά που λες στο πρώτο σου όρατο γράμμα. Σοϋ άνέκρινα τό ψευδώνυμο και σοϋ έστειλα τόν 'Οδηγό. Ναι, να μω γράφης συχνά, και να προσπαθής να προσηλυτίζης τις συμβαθήτριές σου. Οι 'Ασκήσεις που έκαμες δέν θα πάνε βέβαια χαμένες, θα τις στείλεις για τόν έρχόμενο Διαγωνισμό.

Και τό δικό σου πρώτο γράμμα, Τροποσάκκυλο, μω είπε πολλά... Καίρω ποϋ άποφάσεις γρήγορα να μής και στην κίνησή μου, αλλά δέν άπορώ άφου ή μαμμά ήταν Διαπλάσσιμα. Θα είδες την έγκριση τού ψευδωνύμου σου.

Περαστικά, Νεραντζούλα Φουντωτή,

άν και τώρα πιά θα έγινες βέβαια καλά και θα ξαναγύριαν οι «καλές ήμέρες» τού σχολείου και τών παιγνιδιών στον καθαρό άέρα και στη θάλασσα. 'Αλλά γιατί λες να μην περιμένω γράμμα σου; Νομίζω πως μπορείς να οικονομήσ και τις «καλές ήμέρες» λίγον καιρό για να μω γράφης...

Είπα, Πίσις-Πατρίς, με πόση συγκίνηση άναπέτασες την εθνική σημαία την παραμονή της εθνικής εορτής, και γέλασα με τις διάφορες «πρωταπριλίες» που κάνατε στο σχολείο. 'Εοή είπες στην καθηγήτρια των Γαλλικών πως έφυγαν πόντοι από την κάλσα της κι' αυτή τό έπίστεψε κι' έσκυψε για να ιδή. Νά, μια 'Πρωταπριλιά» καθόλου χοντρή κι' άπρηλη, σαν μερικές που κάνουν μερικά σε μεγαλύτερους...

Όρατα αρχίζει, Μικρή Πριγκίπισσα, τη δράση του δ'καλός σας Σύλλογος «Αί-νος»: μ' ένα ξεσπάθωμα. Εύχαριστώ πολύ και σένα κι' όλα τάλλα μέλη. Στη νέα μου φίλη έστειλα τά φυλλάδια, κι' έλπίζω να μω γράφης κι' ή ίδια άφου με γνωρίζει από καιρό. Μω έστειλες γράμμα με λίγα λεπτά και με παραγγελία που δέν έγινε; Βεβαιότατα χάθηκε στο ταχυδρομείο.

Και σένα, Μεγάλη 'Ελλάς, σ'ευχαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα. Κι' ή Κάκια τού κ. Ξενοπούλου λυπήθηκε που δέν σε είδε όταν ήρθες σ'απ' Πάτρας: άτυχία δική της να είσαι άρρωστη και κλεισμένη στο σπίτι. Τώρα βέβαια θα είσαι καλά και θα συμφιλώθηκες πάλι με τόν άγαπητό σου Χειμώνα, ξεχνώντας τά κακά που σοϋ έκαμε, άφου μάλιστα είναι κι' άπών... 'Αν και άργά, διορθώνω τό τυπογραφικό λάθος που σοϋ έβγαλε στην «Σοφία Σειράχ» τού όου φύλλου (ΔΖ-2) όπου αντί «ντροπή», θάλει «τροπή». Και διαβιάζω τις εύχαριστίες σου στη Ροζέλιάντα για τά καλά που μω έστειλες για σένα, με την παρατήρησή σου πως «δέν έχει λόγο να προσέχη άλλους, άφου, με τά όρατίσματα ποιήματά της και την ποικίλη δράση της, διακρίνεται από τώρα σαν έ» άστέρι πρώτου μεγέθους στο διαπλάσσιο στεράδιμα».

Χαίρω πολύ, Ρούσος Κούνδουρε, σ' εύχαριστώ για τά τόσο θερμά λόγια, κι' εύχαριστώ ακόμα τόν καλό μας φίλο Αίλιν 'Αριστέυν που σε «έπεισε» να μής και στην κίνηση. Ναι, έλπίζω κι' έγω τό πρώτο σου αυτό γράμμα να είναι «δ θερμής λίθος της μελλοντικής σου δράσης» και περιμένο σύντομα τό δεύτερο με τό ψευδώνυμο που θα σε κάμη «τέλειο Διαπλάσσιμα».

Ναι, Στέλλα Ζαχαρουδάκη, όταν μω έγραψες πρό ενός έτους, μω ύποσχεθήκες να μάγας και να μω γράφης συχνά. 'Αλλ' άφου έκράτησες τό πρώτο — και μω τό λές τό σημερινό σου γράμμα, γεμάτο άγάπη — δέν πειράζει και τόσο που δέν έκράτησες τό δεύτερο. Σ' εύχαριστώ για την άνανέωση της συνδρομής σου κι' έλπίζω τώρα να μην άργήσης να μω ξαναγράψης.

Νά! Ντοϋζε, θα είδες την έγκριση τού ψευδωνύμου σου. Ναι, τό πρώτο σου γράμμα μ' εύχαρίστησε πολύ, γιατί μω έδειξε και την άγάπη σου σε μένα και τόν έθουσιασμό σου για όλα τά καλά. Χαίρω αληθινά για τη γνωριμία σου και σοϋ διαβιάζω τις θερμές εύχαριστίες τού κ. Φ. για όσα τιμητικά γράφεις γι' αυτόν. Περιμένω τώρα κι' άλλο σου γράμμα για να μάθω και τό «δνεικά» σου.

Στοιχειωμένο Κάβε, τις εύχές μου πρώτα πρώτα για τά γενέθλιά σου. 'Εκλεισε τά δεκατέττα και μήνες σ'α δεκατέσσερα, πρόσεξ, τώρα πιά είσαι... μεγάλη. Και στο σχολείο πρέπει να πηγαίνης κα-

λύτερα, και στη ζωγραφική, και σ' όλα. Ναι, στείλε μου μερικά σκίτσα σου, να ιδω τί κάνεις, κι' αν είναι καλά, βέβαια θα τά δημοσιεύσω. 'Ελα στο γραφείο μου, να γνωρίσης και τόν κ. Φ., να πάρης και τη φωτογραφία τού χαριτωμένου άδελφούλη. Θα τη δημοσιεύσω στη σειρά «Παιδιών εκ τού φυσικού», αλλά θα είναι θαμνή και φοβάμαι πως δέν θα βγαίνει καλά.

Καλή ή πρωταπριλιά σου, Μαγεμένο Δοξάρι, αλλά, άν μω την έγραψες, δέν πιστεύω να την έπίστευα. 'Επειτα, για να έβρης τί σκέπτονται για σένα, δέν έχεις άνάγκη από «εφεύρεση», μηχανήμα για να διαβάζης τη σκέψη τού άλλου. 'Εγω τη σκέψη μου τη λέω καθαρά, και στις άπαντήσεις μου στο γράμματά σας, και στις κρίσεις των Διαγωνισμών και στη βαθμολογία της Σελίδας, και παντού. Έπείσε λοιπόν πολύ αλλά τί σκέπτονται, για σένα, όπως τό ξέρουν κι' όλα τάλλα Διαπλάσσιμα που μω γράφουν και λαβαίνουν μέρος στην κίνηση. Εύχαριστώ από τώρα για τά... μέλλοντα ξεσπάθωματα.

Κάσσιε, τό αρχαιότερο κομμάτι σου είναι από ό Μαρτίου κι' αναφέρεται στις άπορρίψεις τού σημερινού. Τάλλα, νεώτερα, άν τά έαδα, θα περιμένουν τη σειρά τους, που πάντα — και για όλους — άργεί ένα δυό μήνες. Τά έγκρινόμενα είναι άλλο, αυτά δημοσιεύονται πιο γρήγορα, και καμιά φορά άμέσως, όταν π. χ. είναι επίκαιρα. 'Αδικα λοιπόν παραπονιέσαι για τά κομμάτια σου: τό ίδιο και για τά γράμματά σου. 'Εξαίρεση δέν κάνω για κανένα, άπαντώ στα γράμματά με τη σειρά που τά λαβαίνω, και με πολλά ή με λίγα λόγια αναλόγως τού θέματος και τού χώρου. 'Ελπίζω πως θα τό άναγνωρίσης και θα εξακολουθήσης να μω γράφης και να μω στέλνης με καθ' έμπιστοσύνη.

Σιδηρέ Δούξ, δέν άπάντησα στο γράμμα σου, γιατί περιμένα να έθω, όπως μω έγραψες έξάδελφός σου. 'Αμα ήλθε όμως, έστέλεσα όλες σου τις παραγγελίες και σ' εύχαριστώ πολύ. Αυτά που μω γράφεις είναι πιά παλιά. 'Όσο περιμένο νεώτερά σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ός σήμερα έλαβα και τά έξης:

«Πάσχα Κυρίου Πάσχα», «'Η Γαλήνη», «'Αλλοτε και Τώρα», «Λουλούδια, λουλούδια», «'Αναμνήσεις», «Στοιχειωμένα όνειρα στο δειλινό», «'Απ' τά παλιά», «Χριστός 'Ανέστη», «Τό άρρωστο παιδάκι», «Elle avait pris ce pli», «'Ψηλά βουνά», «'Ανοιξιάντικο».

Απορρίπτονται: «Εύτυχία» τού Ρόδη Ουράνη. 'Επηρεασμένο από άλλα διαδίσματα. Πληθώρα επιθέτων που το κάνει έξέζητημένο. Φιλοσοφίες πολύ βαρειές για μια σελίδα σ'ήν την Σ.Σ.Σ. Είναι από κείνα που γράφει κανείς για να εκζηλώση τις άτομικές του σκέψεις αλλά τ' αφήνει μέσα στο σφύτρί του. — «Νύχτα άγρύπνιας» τού 'Ασπερου Πλάρου. Για όνομα τού Θεού, μην αφήνετε να σ'ε παρασύρουν οι μοντέρνες αυτές σχολές που ή μάλλον προσόν έχουν πως είναι άκαταλαβίστικες. 'Ο Α. Γ. έχει κάποιο ταλέντο όπως φαίνεται και από άλλα κομμάτια που τού δημοσιεύσαμε στη Σ.Σ.Σ. Αυσάρια πολύ που παίρνει στραβό δρόμο και γράφει πράγματα άκατανόητα και καταστρέφει τό ταλέντο του. Τί θα πη: «Τά δένδρα τού δρόμου στέκου» σε γαλάζια και κρύα άνατένιση; Νομίζω πως άν κολλήσουμε σ'ένα ούσιαστικό ένα επίθετο όπως διόλου άτάκταστο και άκατάλληλο, κάνουμε ποίηση και πα-

ρουσιάζουμε κάτι καινούργιο. Μά μην ξεχνάτε πως οι άρχαίοι έλεγαν: «Σοφόν τό σαφές», και αυτό τό ρητό τους ίσχυει και τώρα ύστερα από 2000 χρόνια, ενώ οι ποιητάστροι πού θυμάται ο Α.Γ. και μερικοί άλλοι, σέ δέκα χρόνια θάχουν σβύσει έντελώς. — «Στή θάλασσα» τού Κόσσιου. Στήν άρχή πολύ άδύνατο, έχει μάλιστα και μερικές άσυμμετρίες. Κατόπιν, έχει πού άποτείνεται στή θάλασσα, άρκετά καλό. Άς ξαναγράψω αυτό τό δεύτερο μέρος χτενίζοντάς το λιγάκι, και άς τό ξαναστείλω. — Θά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Προσκοπία, κ. (ΜΓ). Δάντης, ά. (ΠΜ). Γλώρα, κ. (ΧΚ). Βασίλισσα τών Ρόδων, κ. (πρώην Κάτια), Τιτάν, ά. (ΣΣ). Χωριάτοπούλο τής Κύθου, ά. (ΓΠ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: 'Ιππότης τού 'Ιονίου, ά. Κίτρινη 'Αράχνη, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: **Δάντην** (θά είδες τήν έγκριση) χαίρω πολύ και δέν άντιβάλλω πώς θά γίνω και σό ένα καλό Διαπλάσσοπούλο σάν τό **Ναυτάκι**). **Έθνικόν 'Ιδεώδες** (τί νά γίνω, ές άλλους τό άλλο πού προτείνεις τό κώνω συχνότατα) και σά τελευτάτα μάλιστα φυλλάδια σχεδόν τακτικά) **Δίστα** (θα έλαβα όλα) στις έρωτήσεις σου να!) **Ξανθήν Νεράϊδαν** (έστειλα 3 τετράδια) **Γέρον τού Μωριά** (μόνο σό γραφείο μου πουλιούνται φυλλάδια) τά διάφορα άστειά — ή και μικρά σοβαρά — έπεκράτησε νά λέγονται «άνέκδοτα», έπειδή τά πρώτα ήταν από τή ζώη μεγάλων άντρών, τήν «έκδεδομένην» τή γνωστή, ενώ έκείνα ήταν νέα, άγνωστα... άνέκδοτα) **Μικρόν 'Αεροπόρον** (αυτό, καθώς θά είδες, σού ένέκριναν και χαίρω πολύ) μέ τό «έπιθυμείς νά γίνης συνεργάτης μου» έννοεις βέβαια στή Ξελίδα Συνεργασίας) ώστε περιμένω κομμάτι σου) **Κινην' Αποστολίδου** ('Οδηγόν έστειλα) **Γίτον Βούραν** ('Οδηγόν έστειλα) **Στοιχειωμένο Καράβι** (έλαβα, εύχαριστώ) **Τιτάνα** (θά είδες τήν έγκριση) χαίρω κι' εύχαριστώ πολύ) **Ουώβερλεϋ** (τόχα φυλάξει δημοσιεύεται σό έρχόμενο) **Γαρδένιαν** (σύμφωνες) καμιά φορά, από πολλή έργασία σό τυπογραφείο, τό φυλλάδιό τυπώνεται μια ή μέρα άργότερα, και τότε τό λαβαίνετε, αντί τήν Κυριακή, τή Δευτέρα) έστειλα 2 τετράδια) **'Ιππότην τού 'Ιονίου** (έλαβα κι' έξτετέλεσα) περιμένω κι' έκτενέστερο γράμμα σου άμα γίνης έντελώς καλά) **Πρόμαχον τής 'Ελευθερίας**, **Βασίλισσαν Νεφερίτι** κτλ. κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 23 'Απριλίου θάπαντήσω σό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 291ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις τών 'Ασκήσεων τού φυλλαδίου τούτον δεκταί μέχρι τής 27 'Ιουνίου.

257. Δεξιόγραφος

Σ' ένα μικρό νησί τού Αιγαίου
Μιά νότα βάλε για κεφάλι,
Τόνομα κάποιου θά προβάλλη
Τραγικού άναντος άρχαίου.

Σίφουνας

258. Μεταγραμματισμός

Παλιό ρωμαϊκό,
Όνομα δοξασμένο
Τό μεσιανό του αλλάζει
Κι' ένα θερησκευτικό
Και καθιερωμένο
Μυστήριο παρουσιάζει.

Έλιοβασιλεμα

259. Διπλός 'Αναγραμματισμός
Κάποια τής 'Ελλάδος λίμνη
Έσφονον τά νερά ταράζει
Και δυό λέξεις παρουσιάζει:
Πρώτα, έκείνο πού μάς δείχνει
Και τόν άσχημον ώραίο
Κι' έπειτα τού σώματος μας
Μέρος, πού όσο μένει άκμαίο,
Βέβαια δέν... καμπουριάζει.

Σίφουνας

260. Αίνιγμα

Όταν τρέχεις δέ μέ βλέπεις,
Θά μέ ίδης έάν σταθής.
Όταν στέκεσαι μέ χάνεις
Θά μέ βρής άν περπατήσεις.

Μονα-Λίξα

261. Μέγα Δικτυωτόν

*****=Χώρα τής 'Ιταλίας.
*****=Ποταμός τής Μ. 'Ασίας.
*****=Άδυ λέξεις, άρχιερεΰς τών
*****=Έβραϊων και πλοίων.
*****=Πόλις τής 'Αλβανίας.
*****=Άδυ λέξεις, άρχαία θεότης
και λαός άσιατικός. Και καθέως τά ίδια.

Σίφουνας

262. Μυστικά 'Ερωτήσεις

Ό διδάσκαλος:—Τί είναι ό...;
Ό μαθητής:—'Επίθετον τριγενές και
τρικατάληκτον
Ό διδάσκαλος:—Μπά! Και πώς κά-
νουν τά τρία γένη;
Ό μαθητής:—'Ο...ή...τό...
Ό διδάσκαλος:—Τί λές, παιδί μου;
Τό άρσενικό είναι αυτοκράτωρ, τό θη-
λυκό χώρα τής 'Ελλάδος, και τό ούδέ-
τερο ιστορική μονή.

Μονα-Λίξα

263. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτο γράμμα τής πρώτης τών
κάτωδιζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον
τής δεύτερας, τό τρίτον τής τρίτης και
ούτω καθέξης, άποτελούν ποταμόν τής
Ευρώπης:

1, Γυνή τής Π. Διαθήκης· 2, Έθνι-
κόν σύμβολον· 3, Ποταμός τής 'Ελλά-
δος· 4, Σημείον τής σφαίρας· 5, Μό-
ριον ύγρου.

Ταιριγώτικο Διαβελάκι

264. Φωνηεντόλιπον

μς·μ·***·πλξ
'Ηλιοβασιλεμα

265. Γεῖφος

κιρ
κιρ ΣΥ κιρ
κιρ
κιρ
κιρ
'Ηλιοβασιλεμα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων τού φύλλ. 7

68. 'Ιταλία (ήτα, λεία). — 69. Σιών
(σύ, ών). — 70. Σκύρος-Σύρος-Κύρος. —
71. Κράτος-άρκτος. — 72.

N M N 73 78. Τά πτερω-
O A O τά είναι τό Α και
P P I τό Σ: 'Αμβροσία,
M Γ Ρ ΓΑυρ, βλαστός,
ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ 'Αλ.ΣΑτία, ό Στρα-
X P N κων Σημαία — 79.
I I Δ 'Ενδύα — έν=δυο
T T I +(Νίκατα — Κέα
Σ A A =) ντ+(Σιών-δν
=) σζ+(Όσιρις-Ιρις=) δς= ΔΙΟΝΥ-
ΣΙΟΣ.—80. Αλ·μα, Κί·να. Νο·ύς, Ό·σ-
μή=ΑΛΚΙΝΟΟΣ.—81. ΘΡΑΚΗ (Θω-
μας, 'Αρχιτοφρος, Προξέντελης, 'Ανα-
Κρεών, άρετι).—82. Μηδείας άγεωμέ-
τηρος είδίτω (μτ δ' είς άγε, ο με τρι,
τος είς ήτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 254]

Χανδάκου...χανδακώθηκες! — Μπελ-
βεντέρε, κάτι μοϋ χρωστάς! (δχι...
καρπαζιά!). ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 255]

Σκυριανόπουλο, καλώς ήλθατε σό γει-
τονιά μας. Ένωρίς όμως τό θυμήθη-
κα, ή; Γαρδένια

[Μ' — 256]

Αρχιζιζάνιο, μάχαιρα έδωσες, μάχαιρα...
άρπαξες. Ψυχρολουσία! —

Στοιχειωμένο Γεφύρι

Πρόδρομος 'Ασυλλήπτων Σκιών

[Μ' — 257]

Απόλλων τού Μπελβεντέρε, άκούς τά
κόκκαλα τού Βέρντι νά τρίβουν δταν
τραγουδής (!!) Τραβιάτα; — Αίγαιοπελα-
γίτη, άν μάς σέρβιρες τόν 'Ιούλιο τήν
[Μ'—219] θ' άνεκηρύσσεσθ άθνικός ευερ-
γέτης «δι' άνέξοδον παραγωγήν πάγου»!
Συλλυπητήρια για γκάφφα κι'... άνυπαρ-
ξία άδελφούλας Βικτωρίας! — 'Ανιστάιν
έξηφανίσθης; ή; 'Εθνικόν 'Ιδεώδες

[Μ' — 258]

Διαγωνισμός: Στείλατε ένα «Δημοτι-
κό τραγούδι (μέ κριτικές σημειώσεις).
Βραβεία: 'Εκλεκτά βιβλία. Προβιομοία δι-
μηνος. Δωραχμος συμμετοχή. Περιμένουμε
άπ' όλους-ες. Δίσις: Τάσσην Καρτάλον,
Πύργον. Δάντης, Ναυτάκι

[Μ' — 259]

Αγαπητά Διαπλάσσοπούλα-ς άνταλλάσσο-
με τετράδια. Δίσις [Μ'—117].

Νεφέλη, Ξανθή Οιακοπούλα

'Αργυρά Πανσέληνος

[Μ' — 260]

Παρακαλούμεν δους στείλαμε Μ. Μυ-
στικά ν' άναποδώσουν.

Νεφέλη, Ξανθή Οιακοπούλα

[Μ' — 261]

Αττέ-Ίράμ, Μπούλυ, θέλτε ν' άνταλ-
λάξουμε τετράδια; Στείλτε πρώτες
[Μ—11]. Νεφέλη

[Μ' — 262]

Ψίτ!!! Όπως πάντα, θά μοϋ δώσετε
τήν ίδια χαρά, στέλνοντάς μου, από
μια κατούλα σας...; Θά περιμένω. Δίσις:
[Μ—175]. ΚΑΣΣΙΟΣ

[Μ' — 263]

Προκηρύσσω διμηνον τρίδραχμον δια-
γωνισμόν: Φιλολογικόν 'Ελευθερον.
Βραβεία έκλεκτά. Περιμένω ΥΠΟΕΤΗΡΙ-
ΕΙΝ. Δίσις [Μ—250]. ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΔΟΥΞ

[Μ' — 264]

Εϋθυμη Συντροφιά, εύχαριστώ για τόν
ώραίο έπαινο. — Ναυτάκι, ποιά ή διεϋ-
θυνοή σου; Δευκή Καμέλια

[Μ' — 265]

ΣΓΑΛΟΓΟΙ, προσοχή. 'Αναλαμβάνω
άντιπροσώπειαν... Ποιός θέλει; Περι-
μένω. Τάσος

[Μ' — 266]

Πίπινε, καλώς ήλθες σό διαπλάσσο-
μο. Λέ μεγάλη χαρά θά δεχθώμε
από ένα τετράδιακι σου. Στείλτέ τα όλα
στή διεύθυνση τής Βασιλίσσας τών Δουλου-
διών (Μ'—78).
Βασίλισσα τών Δουλουδιών, Κυπριώτι-
κο Μενεξεδάκι, 'Ελληνοπούλα Κύπρου.

[Μ' — 267]

Σεμνή Διαπλάσσοπούλα, εύχαριστως δέ-
χομαι τήν άλληλογραφία σου. Γράψε
πρώτη. 'Η Δίσις μου: Κύριον Κυριάκον
Χατζηκουμή, δδός 'Αποστολίδου άρ. 10,
Λάρνακα Κύπρου, διά:
'Ελληνοπούλαν τής Κύπρου